

Anne van Amsterdam

Mijn koffer en zijn voet

Het rek is te hoog, mijn koffer te zwaar en wanhopig probeer ik het glijdende gewicht tegen te houden.

‘Laat me je helpen,’ zegt een man en meteen pakt hij mijn koffer en legt hem in het bagagerek boven mijn stoel. Opgelucht draai ik me naar hem toe om hem te bedanken. Hij glimlacht en gaat tegenover me zitten. Hij is tanig, heeft een enorme neus en borstelige wenkbrauwen, zijn gebit is niet gereguleerd en zijn haren zijn te netjes geknipt. Zijn felblauwe ogen kijken me aan.

‘Ga je ook naar Londen?’, vraagt hij. Ik knik en vertel dat ik mijn broer ga opzoeken die daar sinds kort woont.

‘Ik werk er nu vier maanden, zegt hij, ‘in de industriële schoonmaak.’

‘Wat moet je dan doen?’

‘Ik maak fabriekspannen, winkels en kantoren schoon met hogedrukreinigers en speciale schoonmaakmiddelen.’

‘Dat lijkt me best wel zwaar.’

‘Dat is het zeker, het is fysiek zwaar en ook nog eens nachtwerk.’

Zijn werk lijkt me walgelijk en ik verlang naar mijn boek. Ik vraag me af hoe ik dit gesprek op een nette manier kan beëindigen.

‘Waarom ben je dit werk gaan doen?’

‘Het verdient goed.’ Met een bedekte glimlach zegt hij hierop: ‘volgens mij vind je mijn werk maar niks.’

‘Het lijkt me inderdaad niet leuk,’ zeg ik blozend, ‘Sorry.’

‘Je hebt helemaal gelijk,’ hij lacht hardop, ‘Je hoeft je daarvoor niet te verontschuldigen. Ik zou dit werk ook niet doen als ik geen goede reden had.’

‘Het verdient goed, zei je net.’

‘Absoluut’, hij grinnikt, ‘Maar dat is voor mij niet de reden dat ik er werk. Ik doe research voor mijn roman over industriële werkers. In de industriële schoonmaak zijn veel technici nodig, maar ook laagopgeleide schoonmakers. Door de technische aanpak wordt er in lijnen gewerkt, vergelijk het met lopende band werk, waardoor werknemers weinig onderling contact hebben. Hierdoor en vanwege de nachtdiensten raken veel mensen sociaal geïsoleerd. Dat levert interessante personages op, tragische mensen die goed verdienen, maar leven in de marge van de maatschappij.’

‘Nu snap ik waarom je dit werk doet,’ reageer ik geïnteresseerd.

De man tegenover me is geen spat veranderd, maar heeft nu mijn volle aandacht.

‘Je bent dus schrijver. Heb je al meer romans geschreven?’ ga ik door.

Hij glimlacht, wrijft zijn vingers tegen elkaar en kijkt me aan met zijn felblauwe ogen. Als hij knippert, valt me op dat hij lange, zwarte wimpers heeft. Zijn handen zijn slank en gespierd. Ik stel me voor hoe het voelt om door hem gemasseerd te worden. Of gestreeld... Tot mijn schrik voel ik mijn tepels hard worden en ik ga een beetje voorover zitten. Te laat realiseer ik me dat mijn lage décolleté nu wel erg uitnodigend is.

‘Dit is meestal de eerste vraag die ik krijg als mensen horen dat ik schrijf’, antwoordt hij, ‘en ja, ik heb meer romans geschreven. Maar mijn belangrijkste roman is altijd de roman waar ik mee bezig ben. Meestal heb ik tevoren al een idee, soms zelfs een plot, maar mijn personages beginnen pas voor me te leven als ik me begeef in hun omstandigheden. Het werk is daarin een belangrijke factor, maar ook hun sociale omgeving. Ik zoek naar de details van hun dagelijks leven, de inrichting van hun huis, wat ze eten, hun tafelmanieren, met wie ze omgaan, of ze een seksuele partner hebben, kinderen, passies. En natuurlijk ook hoe ze zich kleden, een beetje stijfjes, modieus of lekker los,’ hij pauzeert heel even terwijl zijn blik op mij rust, en besluit met ‘allemaal dingen die spelen als je iemand wilt leren kennen.’ Zijn zwoele toon bij deze laatste, zakelijke zin beneemt me bijna de adem. Ik doe of ik nadenk, veeg door mijn haar, knik. Hij kijkt me aanmoedigend aan, alsof hij een reactie van me verwacht. Ik strek mijn benen en raak zowat de zijne aan. Hij schuift zijn benen, die echt te ver vooruitsteken, niet opzij. Ik vraag me af of hij een partner heeft. Ik zie geen ring. Hij kijkt nog steeds naar me, ik moet iets zeggen.

‘Ik begrijp nu hoe je inzicht krijgt in het werk van je personages, maar hoe kom je meer te weten over de details van hun leven, hun vrienden of partners? Vraag je dit dan of sluit je eerst vriendschap, zodat je bij hen thuis uitgenodigd wordt?’

‘Je stelt de goede vragen,’ zegt hij met een warme glimlach en beweegt zijn benen. Ik voel zijn voet even tegen de mijne, voordat hij hem terugtrekt. Er gaat een rilling door me heen.

‘En misschien weet je ook wel de antwoorden,’ gaat hij door met licht toegeknepen ogen, ‘Hoe zou jij het aanpakken?’ Zijn voet raakt weer de mijne. Dit keer trekt hij hem niet terug.

Wordt vervolgd

©Anne van Amsterdam (pseudoniem)

Augustus, 2024